

La família: esperança del món

El Sr. Bisbe amb famílies

De l'1 al 9 de març les diòcesis amb seu a Catalunya celebren la Setmana de la Família. Oferim el text de la Pregària per la Família: «Déu totpoderós i etern, en la Sagrada Família ens vas deixar un model perfecte de paternitat i maternitat fonamentada en la fe, l'esperança i la caritat. Vesseeu el vostre Esperit sobre les nostres famílies, a fi que, arrelades fermament en l'amor, siguin fortes en les dificultats, i com a membres de l'Església manifestin a tots la joia de l'Evangeli. Units a Josep i Maria, us ho demanem per Jesucrist, el vostre Fill, Senyor nostre. Amén.»

GLOSSA

Quaresma: donem-hi resposta

Diumenge al migdia, dues persones —una d'uns vint-i-cinc anys i l'altra d'entre quaranta i cinquanta— conversaven en el compartiment d'un ferrocarril suburbà. Deia la més jove: «Veuràs que en aquest lloc on anem donen bon menjar i, si et falta roba, també en pots demanar, i alguna de les peces que hi donen està per estrenar, porta etiqueta». El més gran responia: «Jo, els dilluns, vaig a un menjador que també està molt bé. Només hi pots anar, però, un dia a la setmana.» Ambdues persones vestien amb senzillesa, netes i endreçades. Cridava l'atenció, sobretot, el noi, atesa la seva joventut i la situació en què es trobava. No és l'únic. Cada vegada hi ha més joves abocats a aquest abisme. Dues víctimes més de la crisi econòmica i dues entitats que intenten donar-hi resposta amb la col·laboració anònima de tantes persones que hi fan una aportació econòmica, en queviures o en temps personal que fa possible el servei als afectats per aquesta conjuntura de crisi indigna i injusta.

Aquesta setmana comença la Quaresma, la preparació per a la Pasqua. Tornarem a parlar de conversió. Ben se-

gur que desitgem redreçar la vida mirant Jesús. El Senyor demana una resposta personal. Recordarem que és temps de pregària confiada per apropar-nos a Déu, retrobar-nos a nosaltres i als altres. També que és temps de dejuni i de cercar una manera de vida més austera, d'oblidar-me de mi mateix i posar-me en el lloc dels desafortunats. I un tercer aspecte, l'almoïna generosa, ajudant els qui més ho necessiten, que són molt a prop, que demanen una resposta que passa pel que sóc i pel que tinc. Compartir el que tinc, no donar una part del que em sobra; renunciar al que és superflu, prescindible, compartint-ho amb els que viuen apurats per la situació social i econòmica, amb les víctimes de les noves pobreses. Donar del que sóc mitjançant el meu temps, acollint millor els altres, començant pels de casa; i, si en tinc possibilitat, donant temps al servei voluntari. «Quan facis almoïna, mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta, perquè el teu gest quedi amagat, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà.» (Mt 6,2-4)

Enric Puig Jofra, SJ

Sessió infantil de la Setmana de Cinema Espiritual

El dissabte dia 8 de març: *El origen de los guardianes*. Destinada a infants de catequesi i de centres de lleure de tota la diòcesi. A les 10 h al Cinema Catalunya de Terrassa. Seguidament, esmorzar i fi de festa a la Fundació Busquets, acabant a les 13 h. Inscripció: seglarterrassa@gmail.com - Informació: www.seglarterrassa.org

REMEU MAR ENDINS

Quaresma amb «l'alegria de l'Evangeli»

Dimecres vinent, dia 5 de març, celebrem el Dimecres de Cendra; amb ell comencem el camí de conversió i de renovació que ens ha de menar a la celebració dels misteris centrals de la nostra fe: la Passió, Mort i Resurrecció del Senyor.

La litúrgia del Dimecres de Cendra és particularment molt sàvia; en el fons ens convida a evitar la hipocresia. Viure una renovació de la fe suposa no caure en actituds pretensioses perquè diguin: «que n'és de bona persona». Si caiem en aquesta trampa «ja hauríem rebut la nostra recompensa» com llegim a l'Evangeli. El nostre treball seria inútil.

El papa Francesc tracta de la dimensió quaresmal de la vida cristiana en la seva exhortació *Evangeli Gaudium*, un document escrit l'estiu passat en tornar de la seva participació a la Jornada Mundial de la Joventut a Rio de Janeiro. Simbòlicament el va publicar com a colofó de l'Any de la Fe, després de l'aparició de l'encíclica *Lumen Fidei*, escrita a quatre mans amb el seu predecessor el papa Benet XVI. En l'esmentat document sobre *La joia de l'Evangeli* afirma que la seva finalitat «és promoure l'alegria i l'entusiasme de la fe i afavorir la fe dels cristians». Us convido, doncs, a endinsar-nos en la Quaresma d'enguany des d'aquesta perspectiva.

Disposem-nos, doncs, a començar una nova Quaresma amb la confiança posada en el Senyor, deixant que ell realitzi en nosaltres la conversió del cor. Per això l'Església ens ofereix cada any uns mitjans que mantenen sempre la seva actualitat. En primer lloc la pregària que ens ajuda a prendre consciència de la nostra relació constitutiva amb Déu i ens ajuda a viure la fe, l'esperança i la caritat. Amb diverses formes: adoració, lloança, agraïment, penediment, petició i en solidaritat amb tot el món: La pregària tant individual com comunitària; feta de paraules i també de silenci.

El dejuni, en un sentit ampli i complet, que vol dir l'exercici d'actes concrets de renúncia. Poden ser renúncies materials en el menjar o el beure, prescindir també de tot allò que és perfectament prescindible: com, per exemple, capricis, comoditats, entreteniments, pèrdues de temps, etc.

I en tercer lloc, compartir, mitjançant l'almoïna, exercitant d'aquesta manera la caritat, amb generositat. Es tracta que les nostres privacions siguin profitoses als més necessitats. En l'àmbit material vol dir compartir els béns que tenim, i també de donar el nostre temps, les nostres capacitats, la nostra estimació.

La Quaresma és un temps d'exercici, de penitència. Penso que són particularment agradables al Senyor les penitències no buscades, no programades per nosaltres. Aquells patiments, dificultats, entrebancs no previstos, que es fan presents de manera sorprenent, i que hem d'encaixar amb sentit sobrenatural perquè formen parts de la creu de cada dia que hem de carregar amb fermesa i fins i tot amb alegria tot seguint el camí del Senyor.

Santa Quaresma a tots.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

■ JOSÉ LUIS REDRADO

Tasca hospitalària

La revista *Labor Hospitalaria* (LH) és una publicació de la província d'Aragó-Sant Rafael de l'Orde de Sant Joan de Déu que neix el 1948. Des de 1969 s'adreça a un públic especialment sanitari i tracta temes d'humanització, pastoral i ètica de la salut. LH és de difusió mundial i a partir d'enguany posa a l'abast un *microsite* dins el web corporatiu (www.ohsjd.es), on es pot trobar de manera gratuïta el seu fons documental, des de 1972. El Gmà. José Luis Redrado és secretari del Pontifici Consell per a la Pastoral dels Agents Sanitaris del Vaticà de fa 25 anys, bisbe d'Ófena i director d'LH.

Com neix i evoluciona la revista?

L'any 1968 neix a la província d'Aragó-Sant Rafael un moviment de renovació i, entre altres accions, s'acorda convertir la revista —que era des de 1948 un òrgan intern— en un mitjà extern, amb subscriptors i nous continguts. LH va començar a ser portaveu d'un canvi en la pastoral de la salut a Espanya. Hi havia un grup amb inquietuds noves sobre aquestes matèries.

Què tracta LH?

A banda de les tres seccions fixes, la revista ofereix cada any un monogràfic en col·laboració amb el Departament de Pastoral de la Salut de la CEE i el Centre Borja de Bioètica. LH ha publicat temes com els drets del malalt, la planificació familiar, la mort i els moribunds, l'hospital catòlic, la família del malalt, el voluntariat, Església i salut, el poder curatiu de la fe, el bon samarità, els tanatoris...

Quins són els objectius de futur?

Volem continuar oferint al món sanitari la riquesa i l'experiència que aquest món de la salut i de la malaltia generen.

Òscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Charles de Foucauld y sus seguidores

Charles de Foucauld fue uno de los personajes más sugestivos de la época contemporánea. Murió asesinado en el desierto de Tamanrasset el 1 de diciembre de 1916, sin tener un solo discípulo. El lazo de unión entre Foucauld y su descendencia espiritual fue René Voillaume, un personaje fascinante imbuido de los escritos y del espíritu de aquel solitario asesinado en el desierto de Argel, que fue capaz de traducir en grupos de espiritualidad y acción las intuiciones del P. Charles.

Los *pequeños hermanos de Jesús* viven en pequeñas comunidades, en fraternidades de hermanos y sacerdotes en igualdad de condiciones, que trabajan como obreros y viven en comunidad una vida contemplativa (adoración eucarística). También hay comunidades femeninas.

Están convencidos de que es preciso «ir a Nazaret», vivir la vida oculta de Jesús hoy. Desde la cercanía con los pobres —en barrios pobres— viven la proximidad, la convivencia, la amistad, el amor compartido. No predicán, pero no ocultan su condición. Se trata de «ver en cada humano un hermano». Viven de su trabajo y comparten con sencillez los problemas de sus vecinos. Es decir, no se alejan del pueblo, sino que se acercan y mezclan con ellos. Son seguidores de Cristo pobre y oculto en *el corazón de las masas* (título de uno de los libros de René Voillaume).

Es verdad que tienen más admiradores que vocaciones, pero, en nuestra Iglesia actual, siguen siendo un punto de referencia espiritual importante.

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis.
Historia de la caridad en la Iglesia,
Editorial San Pablo)

SER PADRES

Qué hacer con los celos

Que a nadie le quepa duda de que los celos son unos sentimientos normales cuando hay varios hermanos. Basta que haya dos hijos en una familia para que se plantee alguna forma de rivalidad que conduzca a tener celos.

Los celos son la primera experiencia que recibe el niño de la competitividad social, que, en este caso, se desarrolla en el microcosmos que es la familia. Y son una experiencia perfectamente constructiva. Que no lo sean depende casi siempre de la actitud de los padres y demás familiares, que pueden convertir la competencia natural entre hermanos en celos ansiosos y hostiles.

Es fundamental que el niño tenga la seguridad de que sus padres no le retirarán el afecto cuando nazcan otros hermanos. Aviso a los abuelos, tíos y otros familiares: no se dejen llevar por *favoritismos* hacia determinados nietos, sobrinos, ahijados, etc. No olviden que los celos patológicos, es decir, los que hacen auténtico daño en el desarrollo psicoemocional del niño, se deben casi siempre a un desequilibrio y a un reparto injusto del afecto y de la atención de los adultos de su entorno. No cree rivalidad ni comparaciones entre los hijos. Enséñeles a compartir las cosas. Trate a cada uno de sus hijos como si fuese hijo único. A mí me ha dado buen resultado.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes,
Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La primera visita *ad limina*

La visita *ad limina Apostolorum* és la visita que tots els bisbes catòlics han de fer, cada cinc anys, a Roma. Compren el pelegrinatge a les tombes dels apòstols Pere i Pau com a expressió de comunió eclesial i la trobada amb el bisbe de Roma —el Papa— com a successor de sant Pere. Inclou també informar sobre la situació de l'Església en la diòcesi que cada bisbe té encomanada.

La primera visita *ad limina* apareix en la carta de sant Pau als Gàlates: «Més tard, al cap de tres anys, vaig pujar a Jerusalem per conèixer Cefes, i vaig passar quinze dies amb ell (*Ga 1,18*)». Durant aquesta visita, Pau va explicar a Pere (i a Jaume) les dificultats que va trobar en algunes zones de la Judea... Aquesta pot ser considerada la primera trobada d'ajut recíproc i d'acarament sobre temàtiques particulars. Les visites *ad limina Apostolorum*, és a dir, als sepulcres de sant Pere i sant Pau, a Roma, són una ocasió privilegiada de comunió pastoral i aporten un enriquitment d'experiències al ministeri del Papa. Cada cop són més ben valorades pel Sant Pare i pels bisbes.

P. Ignasi Ricart, claretià

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

3. ■ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Pe 1,3-9 / SI 110 / Mc 10,17-27]. Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.
4. ■ **Dimarts** [1Pe 1,10-16 / SI 97 / Mc 10,28-31]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capitó, bisbes i mrs.
5. ■ **Dimecres de Cendra** [Jl 2,12-18 / SI 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, màrtir; sant Josep Joan de la Creu, religiós franciscà; santa Olívia, verge i màrtir; sant Luperc, màrtir.
6. ■ **Dijous** [Dt 30,15-20 / SI 1 / Lc 9,22-25]. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Taragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.
7. ■ **Divendres** [Is 58,1-9a / SI 50 / Mt 9,14-15]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.
8. ■ **Dissabte** [Is 58,9b-14 / SI 85 / Lc 5,27-32]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fundador a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, màrtir.
9. ■ **† Diumenge vinent**, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Gn 2,7-9;3,1-7 / SI 50 / Rm 5,12-19 (o bé: Rm 5,12.17-19) / Mt 4,1-11]. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. oblates benedictines; sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV); sant Dagobert, laic.

DIUMENGE VIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura d'Isaïes (Is 49,14-15)

Sió diu: «El Senyor m'ha abandonat, el meu Déu s'ha oblidat de mi». ¿Creus que una mare s'oblidarà del nen que té al pit, i no s'apiadarà del fill de les seves entranyes? Però, ni que alguna se n'oblidés, jo no m'oblidaria mai de tu.

▶ Salm responsorial (61)

R. *Només en Déu reposa la meva ànima.*

Només en Déu reposa la meva ànima, / d'ell em ve la salvació. / Només ell és la roca que em salva, / és el castell on em trobo segur. R.

Reposa només en Déu, ànima meva, / d'ell em ve tota esperança. / Només ell és la roca que em salva, / és el castell on em trobo segur. R.

En Déu tinc la salvació i la glòria, / és la meva roca inexpugnable; / trobo en Déu el meu refugi. / Vosaltres, poble reunit, confieu en ell, / esplaieu davant d'ell el vostre cor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 4,1-5)

Germans, que la gent no vegi en nosaltres més que uns servidors de Crist, administradors del que Déu s'ha proposat. Doncs bé, dels administradors l'únic que n'esperem és que siguin fidels. A mi, el que menys em preocupa és que em judiqueu vosaltres o qualsevol tribunal humà. Ni tan sols jo no em judico. La meva consciència no m'acusa de res, però això no vol dir que jo sigui irreprensible. El meu jutge és el Senyor. Per tant, no judiqueu res abans d'hora. Espereu que vingui el Senyor: ell farà llum sobre tot allò que s'amaga en les tenebres, i farà conèixer les intencions de cada cor. Llavors, l'elogi que es mereix cadascú vindrà de Déu.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 6,24-34)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Ningú no pot servir dos amos: Si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses. Per això us dic: No us neguitegeu per la vostra vida, pensant què menjareu o què beureu, ni pel vostre cos, pensant com us vestireu. ¿No val més la vida que el menjar, i el cos, més que el vestit? Mireu els ocells que volen lliures pels aires: no sembren, ni seguen, ni guarden res als graners, però els alimenta el vostre Pare celestial. ¿I no valeu més vosaltres que ells? ¿Qui de vosaltres, per més que es neguitegi, és capaç d'allargar, ni un minut, el temps de la seva vida? I pel que fa al vestit, ¿per què us neguitegeu? Mireu com creixen els lliris dels prats: no treballen ni filen, però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no es vestia com cap d'aquests. I si Déu vesteix així l'herba dels prats, que hi és avui i demà ja la tiren al foc, ¿com no ho farà encara més amb vosaltres, gent de poca fe? Per tant, no us neguitegeu pensant què menjareu, o què beureu, o com us vestireu. Anar darrera de tot això, és propi dels pagans. El vostre Pare celestial sap molt bé la necessitat que en teniu. Busqueu per damunt de tot el Regne de Déu i ser justos tal com ell vol, i tot això us ho donarà de més a més. No us neguitegeu, doncs, pensant en demà. El demà ja tindrà les seves preocupacions. Cada dia en té prou amb els seus maldecaps.»

▶ Lectura del libro de Isaïes (Is 49,14-15)

Sió decia: «Me ha abandonado el Señor, mi dueño me ha olvidado.» ¿Es que puede una madre olvidarse de su criatura, no conmoverse por el hijo de sus entrañas? Pues, aunque ella se olvide, yo no te olvidaré.

▶ Salmo responsorial (61)

R. *Descansa sólo en Dios, alma mía.*

Sólo en Dios descansa mi alma, / porque de él viene mi salvación; / sólo él es mi roca y mi salvación; / mi alcázar: no vacilaré. R.

Descansa sólo en Dios, alma mía, / porque él es mi esperanza; / sólo él es mi roca y mi salvación, / mi alcázar: no vacilaré. R.

De Dios viene mi salvación y mi gloria, / él es mi roca firme, / Dios es mi refugio. / Pueblo suyo, confiad en él, / desahogad ante él vuestro corazón. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 4,1-5)

Hermanos: Que la gente sólo vea en nosotros servidores de Cristo y administradores de los misterios de Dios. Ahora, en un administrador, lo que se busca es que sea fiel. Para mí, lo de menos es que me pidáis cuentas vosotros o un tribunal humano; ni siquiera yo me pido cuentas.

La conciencia, es verdad, no me remuerde; pero tampoco por eso quedo absuelto: mi juez es el Señor. Así, pues, no juzguéis antes de tiempo: dejad que venga el Señor. Él iluminará lo que esconden las tinieblas y pondrá al descubierto los designios del corazón; entonces cada uno recibirá la alabanza de Dios.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 6,24-34)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Nadie puede estar al servicio de dos amos. Porque despreciará a uno y querrá al otro; o, al contrario, se dedicará al primero y no hará caso del segundo. No podéis servir a Dios y al dinero. Por eso os digo: No estéis agobiados por la vida, pensando qué vais a comer o beber, ni por el cuerpo, pensando con qué os vais a vestir. ¿No vale más la vida que el alimento, y el cuerpo que el vestido? Mirad a los pájaros: ni siembran, ni siegan, ni almacenan y, sin embargo, vuestro Padre celestial los alimenta. ¿No valéis vosotros más que ellos?»

¿Quién de vosotros, a fuerza de agobiarse, podrá añadir una hora al tiempo de su vida? ¿Por qué os agobiáis por el vestido? Fijaos cómo crecen los lirios del campo: ni trabajan ni hilan. Y os digo que ni Salomón, en todo su fasto, estaba vestido como uno de ellos. Pues, si a la hierba, que hoy está en el campo y mañana se quema en el horno, Dios la viste así, ¿no hará mucho más por vosotros, gente de poca fe? No andéis agobiados, pensando qué vais a comer, o qué vais a beber, o con qué os vais a vestir. Los gentiles se afanan por esas cosas. Ya sabe vuestro Padre del cielo que tenéis necesidad de todo eso. Sobre todo buscad el reino de Dios y su justicia; lo demás se os dará por añadidura. Por tanto, no os agobiéis por el mañana, porque el mañana traerá su propio agobio. A cada día le bastan sus disgustos.»

El Redemptor. Pintura d'El Greco, Museu d'El Greco (Toledo) (En el quart centenari de la mort del pintor a Toledo, el 7/04/1614)

☺) Aquesta imatge parla

COMENTARI

La justícia del Regne

El text de Mateu ofereix avui dos temes desiguals i diferents. El primer, molt breu, és una exhortació directa basada en l'experiència a no intentar servir dos amos. Lluc la té després de la paràbola de l'administrador infidel, un lloc més adient (Lc 16,1-13). Mateu l'ha enllaçat, formalment, amb el que ve a continuació: «per això us dic», però els temes són diferents.

El gruix del text d'avui sobre la preocupació pel menjar i pel vestir ve de la segona font sinòptica (Q). De fet, els textos de Mateu i Lluc són pràcticament idèntics. Això ajuda a entendre el sentit d'aquesta exhortació a no viure preocupats

pel menjar i pel vestir. La segona font sinòptica, pel que sabem, era com un *vademecum* dels missioners cristians itinerants de Palestina. En aquest context s'entén molt bé que la preocupació dels missioners itinerants fos el menjar i el vestir. Les metàfores dels lliris dels camps i dels ocells lliguen molt bé amb aquest context. Per tant, l'exhortació a no preocupar-se pel menjar i pel vestir enllaça de ple amb el tarannà dels missioners itinerants, de manera que aquesta exhortació podia tenir un sentit molt fort en la segona font sinòptica. L'origen del text és, doncs, prou clar.

Tanmateix, quan Mateu la incorpora al sermó de la muntanya, el text pren un aire molt més lligat a la proclamació del Regne. L'accent és aquí

molt més fort. Déu és el qui està a la base de tota la vida dels seguidors de Jesús. El Pare del cel és el més interessat en la difusió del missatge del Regne. Per això l'exhortació és a preocupar-se pel Regne, a fer les obres que corresponen al projecte de Déu, és a dir, a realitzar les obres del Regne que són les «bones obres». En una paraula, buscar de realitzar el que Mateu anomena la «justícia» del Regne (6,33; cf. Mt 5,6.10.20; 6,1 i també 3,15). Però l'accent més gruixut és que tot ve del Pare del cel. El protagonista de la implantació del Regne és el Pare del cel. Aquest és el fonament últim de la confiança a la qual se'n exhorta.

Oriol Tuñí, SJ

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Del diumenge dia 2 al dissabte dia 8. Participa en la *Visita Ad Limina*, amb altres bisbes, a Roma.

Diumenge dia 9, a les 12 h. Presideix la celebració de l'Eucaristia a la Catedral amb el ritu de l'elecció dels catecúmens i la inscripció del seu nom.

A les 18 h. Presideix l'acte de clausura de la Setmana de la Família a la sala capitular de la Catedral.

A les 20 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral en la cloenda de la Setmana de la Família.

Del dimarts dia 11 al divendres dia 14. Participa en l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

▶ NOTÍCIES

El Sr. Bisbe rep la visita de la superiora general de les religioses de la Puresa de Maria.

El dijous dia 6 de febrer Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va rebre la visita de la Gna. Socorro Cabeza, superiora general de la Congregació de les religioses de la Puresa de Maria Santíssima que tenen la Casa General a Sant Cugat dels Vallès. L'acompanyava la secretària general de la congregació i una representant del moviment Família Albertiana, que acaba de ser aprovat a la diòcesi com a associació de laics vinculada a la Congregació.

Mons. Saiz Meneses beneeix les noves instal·lacions d'Embat. El divendres dia 7 de febrer Mons. Saiz Meneses va ser convidat a l'acte d'inauguració de les noves instal·lacions de l'empresa Embat a Terrassa que des de fa 80 anys es dedica a l'embalatge. L'acte va ser presidit pel M. Hble. Sr. Artur Mas, president de la Generalitat de Catalunya, acompanyat per l'II-Im. Sr. Jordi Ballart, alcalde de Terrassa, el Sr. Jordi Amat, director de l'empresa, i el propi Sr. Bisbe, que a l'inici de l'acte beneí les noves instal·lacions.

El Sr. Bisbe presideix l'entrega del Parenostre a una comunitat neocatecumenal. El dissabte dia 8 de febrer a les 11 del matí Mons. Saiz Meneses va presidir el ritu d'entrega del Parenostre a una comunitat del Camí Neocatecumenal, a la parròquia del Sagrat Cor a Sabadell. Aquest ritu és un dels darrers abans de la renovació del les promeses del baptisme.

Missa Estacional a la parròquia de Sant Oleguer de Sabadell. El diumenge dia 9 de febrer a les 12 del migdia, Mons. Josep Àngel Saiz Meneses va presidir la Missa Estacional a la parròquia de Sant Oleguer de Sabadell, atesa pels salesians. L'acompanyà el P. Josep M. Maideu SDB, rector. Després de la missa el Sr. Bisbe saludà els feligresos i la comunitat de salesians que regeix la parròquia i l'escola.

Mons. Cristau presideix la festa de Sant Valentí.

El diumenge dia 9 de febrer Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va presidir la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Valentí de Terrassa en la proximitat del dia del sant, patró de Terrassa juntament amb Sant Pere i Sant Cristòfor. Hi assistí el regidor del districte en representació del Sr. Alcalde. Hi participaren els infants de la Catequesi amb els seus pares. La Coral Balmes de Barcelona acompanyà amb els cants la

celebració. En acabar la missa, el Sr. Bisbe beneí i distribuí entre els assistents els panets de Sant Valentí i un ramell de romaní.

▶ EN LA PAU DE CRIST

El germà jesuïta Josep Fornons i Cambres va morir al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès el dia 10 de febrer als 88 anys d'edat i 60 de vida religiosa.

▶ AGENDA

Actes de la Setmana de la Família

(Continuació)

- Dia 7 de març a les 20 h. Parròquia de Sant Quirze i Santa Julita de Sant Quirze del Vallès: «Preghària per la família i per la vida» (Mn. Oriol Pallàs).
- Dia 7 de març a les 21 h. Parròquia de Santa Maria del Jaire de La Torreta (La Roca del Vallès): Preghària familiar (Grup de Famílies).
- Dia 7 de març a les 21 h. Parròquia del Sagrat Cor de Sabadell. Cinefòrum: «Un Dios prohibido» (P. Miguel Ángel Herrero).
- Dia 7 de març a les 21 h. Locals parroquials de La Garriga. Xerrada: «Drogues... i jo què hi pinto?» (Sr. Eduard Sala).
- Dia 7 de març a les 21.30 h. Sala Capitular de la Catedral del Sant Esperit de Terrassa. Cinefòrum: «Jo crec, making of» (Srs. Vicenç i Gemma Viulabas).
- Dia 8 de març a les 10.30 h. Església de Santa Rosa de Mollet. 3a Trobada diocesana d'acollidors de promesos (Delegació de Pastoral Familiar).
- Dia 8 de març a les 17.30 h. Parròquia de Sant Martí de Cerdanyola. Conferència: «Pares o amics dels nostres fills?» (Srs. Enrique i María Rodríguez-Vélez).
- Dia 8 de març a les 20 h. Parròquia de la Mare de Déu el Roser de Cerdanyola. Xerrada: «Relacions pares i fills en la societat actual» (Srs. Albert i Margarita Gil-Ballester).
- Dia 8 de març a les 21 h. Parròquia de la Mare de Déu del Carme de Terrassa. Cinefòrum: «Another year» (P. Sadurní Tudela).
- Dia 9 de març a les 18 h. Sala capitular de la Catedral. Taula rodona: «Què ofereix el Centre d'Orientació Familiar?» (Voluntaris del COF).
- Dia 9 de març a les 20 h. Catedral del Sant Esperit: Missa de cloenda de la Setmana de la Família-2014, presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa.

REMAD MAR ADENTRO

Cuaresma con «la alegría del Evangelio»

El próximo miércoles, 5 de marzo, celebramos el Miércoles de Ceniza, con el cual comenzamos el camino de conversión y de renovación que nos ha de conducir a la celebración de los misterios centrales de nuestra fe: la Pasión, Muerte y Resurrección del Señor.

La liturgia del Miércoles de Ceniza es ciertamente muy sabia; nos invita, en el fondo, a evitar la hipocresía. Vivir una renovación de la fe supone no caer en actitudes pretenciosas para que digan «qué buena persona que es». Si cayéramos en esta trampa «ya habríamos recibido nuestra paga» como dice el evangelio. Nuestro trabajo sería inútil.

El papa Francisco trata de la dimensión cuaresmal de la vida cristiana en su exhortación *Evangelii Gaudium*, un documento escrito el pasado verano a la vuelta de su participación en la Jornada Mundial de la Juventud en Río de Janeiro. Simbólicamente lo publicó como colofón del Año de la Fe, después de la aparición de la encíclica *Lumen Fidei*, escrita a cuatro manos con su predecesor el papa Benedicto XVI. En el documento mencionado sobre *La ale-*

gría del Evangelio afirma que su finalidad «es promover la alegría y el entusiasmo de la fe y favorecer la fe de los cristianos». Os invito, pues, a adentrarnos en la Cuaresma de este año desde dicha perspectiva.

Dispongámonos, pues, a comenzar una nueva Cuaresma con la confianza puesta en el Señor, dejando que él realice en nosotros la conversión del corazón. Para ello la Iglesia nos ofrece cada año unos medios que mantienen una perenne actualidad. En primer lugar la oración, que nos ayuda a tomar conciencia de nuestra relación constitutiva con Dios y a vivir con fe, esperanza y caridad. Con diversas formas: adoración, alabanza, acción de gracias, arrepentimiento, petición y en solidaridad con todo el mundo. La oración tanto individual como comunitaria; hecha de palabras y también en silencio.

El ayuno, en un sentido amplio y completo, que significa el ejercicio de actos concretos de renuncia. Pueden ser renunciencias materiales en la comida o la bebida; también prescindir de todo cuanto es perfectamente prescindible como son: caprichos,

comodidades, entretenimientos, pérdidas de tiempo, etc.

Y en tercer lugar el hecho de compartir, mediante la limosna, ejercitando de esta manera la caridad con generosidad. Se busca que nuestras privaciones sean provechosas a los más necesitados. En el ámbito material se trata de compartir bienes que tenemos, y también dar nuestro tiempo, nuestras capacidades, nuestra estima.

La Cuaresma es tiempo de ejercicio, de penitencia. Pienso que son particularmente agradables al Señor las penitencias no buscadas, no programadas por nosotros. Aquellos sufrimientos, dificultades, tropiezos no previstos, que se hacen presentes sorpresivamente y que hemos de encajar con sentido sobrenatural porque forman parte de la cruz de cada día que debemos cargar con firmeza e incluso con alegría siguiendo el camino del Señor.

Santa Cuaresma a todos.

† Josep Àngel Saiz Meneses
Obispo de Terrassa